

DOMINO SANCTISSIMO

DOMINO LEONI XII

PONTIFICI MAXIMO.

ROMAM.

SANCTISSIMO DOMINO

DOMINO LEONI XII

PONTIFICI MAXIMO.

Vix Pontificatum auspicatus es, Beatissime Pater, quum tot ac tanta virtutis, sapientiaeque christianae documenta praebuisti, ut, quam de Te conciveras apud homines, expectationem non aequaveris modo, sed longo etiam intervallo superaveris. Etenim, compositis publicarum rerum rationibus atque ordinatis, populos

sublevasti: Domus Pontificiae sumtus prope eum intra modum, quem dignitas Pontificis pati posse videbatur, coercuisti: custodiae Corporis, domusque Tuae ut ordo quidam esset ac modus, statuisti: auxisti Sanctorum cultum, aediumque sacrarum nitorem: pauperes alios aere alieno pressos, pecunia ex aerario creditoribus persoluta, ut ad nota opificia redirent, e vinculis liberasti, alios, quibus ad vitam alendam corporis debilitas viam omnem occluserat, ad mensam, cui Tu adesses ac ministrares, adhiberi voluisti. Quae profecto, idemque genus non pauca clarissimo sunt argumento, Te non ad perversam saeculi opinionem, verum ad illorum Pontificum, qui sese, Deique Ecclesiam celebrarunt, exemplum, gesturum fore Pontificatum, Magnique illius Leonis, Gregoriique vestigia persequuturum. Neque porro illud sine insigni laude praedicandum est, quod demissa Pontificis maiestate, in rem praesentem sine ullo fere comitatu venire, atque improvisus Pau-

perum Hospitium invisere, atque omnia singillatim exquirere, omnia oculis lustrare, omnia manibus contrectare non sis dedignatus, quo maiori diligentia suo quisque munere fungeretur. Atque eadem cura deinceps Publica Vrbis istius amplissimae Opera, summa Decessorum Tuorum providentia instituta obiturus eras, nisi ardens animi Tui studium gravissima repressisset valetudo, et ne tantae utilitatis propositum urgeres, intercessisset. Haec quidem certe quum per se illustria sint in Summo Pastore, atque praeclara; tum vero mirum quantum Ecclesiae universae profutura sunt. In Te enim, Beatissime Pater, tamquam in exemplari nobilissimo defigere oculos poterunt omnes Ecclesiarum Praepositi, atque agnoscere in Crucis humilitate, perpetuaque animarum sibi a Christo Jesu creditarum cura Praesulum gloriam unice positam esse. Verum hae Pontificatus Tui laudes eximiae ad omnes virtutum Tuarum admiratores pertinent: quae vero privatim

ad nos spectant, nequimus, Pater Beatissime, sine ingrati quodam animi crimine praeterire silentio. Quarto fere abhinc mense Sanctissimi Decessoris Tui Litterae nobis denunciatae sunt, quae iubebant Canonicos ornamenta pontificalia, caeremoniasque ad Decreti, quod iis adiunctum erat, Sacrae Rituum Congregationis praescriptum exigere oportere. Quod si Capitulo alicui maiora, quam eo decreto praescriberentur, Sedis Apostolicae indulgentia permisisset; Canonici ipsam Congregationem adirent, quae rem cognosceret, ac iudicaret. Dicto, uti par erat, audientes monumenta in Capituli Archivo adservata, quae Romam perferrentur, conquirere studebamus. Dum autem id satageremus; ecce prohibemur, ne pontificalia, usque eo dum caussa disceptaretur, usurparemus. Grave admodum id, ac molestum omnibus visum est. Nam si huiusmodi interdicto obsequeremur; hominum vituperationem effugere minime poteramus, qui nos iustissime repre-

henderent, quod antequam caussam diceremus, perantiquam deseruissemus possessionem nullo unquam tempore interruptam. Quare id consilii cepimus, ut a celebritatibus peragendis abstineremus, ne de iure nostro decedere sponte videremur. Nulla autem mora interposita, Collega noster, Canonicorum rogatu, Romam profectus est, qui Capituli nomine commune negotium gereret. At tantum non ea res accidit ad aures Sanctitatis Tuae; statim Rescripto Pontificio edixisti, Capitulum, interea dum ea lis diiudicaretur, de iuris sui possessione deiici non debere. Quod sane et aequitatis et benignitatis erga nos Tuae non leve exstitit argumentum. Quid vero quod, licet ingenti gravissimorum negotiorum mole premereris, neque adhuc satis firma valetudine utereris; tamen eiusmodi controversiam cognitionis Tuae esse voluisti? Id profecto nonnisi a Parente filiorum amantissimo proficisci potuit. Postquam autem singula suis quaeque ponderibus per Te Ipse perpendi-

sti: postquam cuncta pro Canonicis facere Tua prudentia perspexisti; continuo Litteras Capitulo sane quam honorificas exarari mandasti, per quas omnia honoris insignia, quibus a Sanctissimis Pontificibus Pio V, et Benedicto XIII ornatum Capitulum fuerat, comprobasti, et summa auctoritate Tua confirmasti. Neque id solum: sanxisti, ne cuiquam liceret, quaecumque eius esset dignitas, aliter atque scriptae essent, Litteras Tuas interpretari. Adhaec, si quis secus, quae a Te constituta sunt, interpretarētur sciens vel insciens, secusque iudicaret; inane eius fore atque irritum iudicium decrevisti. Qua in re Tuam ne in nos beneficentiam, an caelestem sapientiam admirabimur? Tibi certe antiquiori curae non erat Canonicorum honor, quam Ecclesiarum, quibus vicaria Jesu Christi potestate advigilare, et moderari debes, utilitas. Probe enim noras, ubi pax et caritas illa a Christo Domino Apostolis, atque ab Apostolis Pastoribus, et Christianis universis tantopere commendata

radices egerit; quam multa in rem ecclesiasticam emolumenta pullulent, et efflorescant. Quae profecto ad nihilum omnia sunt recasura, sicubi dulcissimum illud caritatis et pacis laxetur vinculum, vel abrumpatur. Huc animum advertisti in illa prolixae voluntatis Tuae significatione, Pontifex Sanctissime, qui in omni vita nihil habes potiori curae, quam Ecclesiae bono inservire. Verum, ut ea fuerit sapientissimi consilii Tui ratio; nihil tamen caussae est, cur nos Tibi obstrictissimi esse non debeamus. Atque ingenue fatemur, Beatissime Pater, quum gratias Tibi agere maxime gestiremus, orationem, quantum animo contenderimus, invenire non potuisse, quae beneficii Tui magnitudini pro dignitate responderet. Dubitandum tamen non est, quin tantae munificentiae gratia, quamdiu Capitulum Neapolitanum stabit, tamdiu perduratura sit ad hominum memoriam sempiternam. Nos vero, quemadmodum tristissimo valetudinis Tuae nuntio perculsi ac prope exani-

mati ad Deum Optimum Maximum confugimus, Eiusque opem incenso animorum studio imploravimus, ut Te e praesenti periculo ereptum Ecclesiae suae sanum et valentem restitueret; ita in posterum nullum diem abire sinemus, quominus Eidem omnium bonorum Datori enixas preces pro Tua incolumitate, et felicitate ad fidei christianae decus, et incrementum adhibeamus. Interea Beatitudini Tuae advoluti pedes sanctissimos deosculamur; Teque, uti nos filios obsequentissimos benedictione Apostolica impertiaris, etiam atque etiam obsecramus.

Neapoli pridie Kal. Februarias An. CIↃIↃCCCXXIV.

SANCTITATIS TUAE

Humillimi, Addictissimi, Devotissimique
CAPITULUM ET CANONICI METROP. ECCL. NEAPOLITANAE.

EX REGIA TYPOGRAPHIA.